

บทที่ ๒

การศึกษาเรื่องกาาริตและคำจำกัดความของคำกริยาการิต

๒.๑ การศึกษาเรื่องการิตในภาษาไทย

๒.๑.๑ พระยาอุปกิตศิลปสาร

ในหนังสือ "หลักภาษาไทย"^๑ ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ภาค คือ อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์นั้น ท่านได้กล่าวถึง การก (ซึ่งแปลว่า ผู้กระทำ) ว่าหมายถึง คำนาม หรือคำสรรพนาม หรือ คำกริยาสภาวะมาลา^๒ที่ใช้แทนนาม แบ่ง เป็น ๕ การก คือ กรรตุการก กรรมการก การิตการก วิเศษนาการก และ วิภัติการก

สำหรับการิตการก ซึ่งเป็นการกที่เกี่ยวข้องกับวิธานิพนธ์ฉบับนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร ให้คำจำกัดความไว้ว่า คือ คำที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ มีในข้อความซึ่งเรียกว่า ประโยคการิต อันเป็นข้อความที่มีคำกริยานุเคราะห์ "ให้" นำหน้ากริยาแท้

ในประโยคต่อไปนี้ คำ "ศิษย์" เป็นการิตการก

ครูยังศิษย์ให้อ่านหนังสือ

ครูให้ศิษย์อ่านหนังสือ

คำว่า "ศิษย์" ทำหน้าที่เป็นการิตการกซึ่งอยู่หลังคำบุพบท "ยัง" ในประโยคแรก

^๑พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๔), หน้า ๑๑๔-๑๒๐.

^๒กริยาสภาวะมาลา คือ กริยาที่ไม่ปรากฏเป็นรูปประโยค ใช้พูดลอย ๆ เช่น กล่าวว่ไปเที่ยวดูละคร เพื่อนั่งเล่น เพื่อชมเล่น เป็นต้น กริยาเหล่านี้ใช้เป็นส่วนหนึ่งของประโยคก็ได้ คล้ายนาม

หรืออยู่หลังคำกริยานุเคราะห์ "ให้" ในประโยคที่สอง ประโยคทั้งสองแบบนี้ พระยาอุปกิต-
ศิลปสาร เรียกว่า ประโยคการิต

นอกจากการิตการกแล้ว พระยาอุปกิตศิลปสารยังพูดถึงการิตวาจก ซึ่งมีความหมายว่า
ผู้บอก หมายถึง กริยาที่บอกว่าประธานเป็นการกอะไร มีเป็น ๓ วาจก คือ

- ก. กรรตุวาจก คือ กริยาที่บอกว่าประธานเป็นการกรการก หรือผู้กระทำ
- ข. กรรมวาจก คือ กริยาที่บอกว่าประธานเป็นการกรการก หรือผู้ถูกกระทำ
- ค. การิตวาจก คือ กริยาที่บอกว่าประธานเป็นการกรการก หรือผู้รับใช้ เช่น

"ศิษย์ถูกครูให้อ่านหนังสือ" คำกริยา "ถูก-ให้-อ่าน" มีการิตวาจก เป็นต้น

๒.๑.๒ ดร. บรรจบ พันธุเมธา กล่าวไว้ใน "ลักษณะภาษาไทย"^๑ ถึง การิตวาจก
ที่มีความหมายว่า "ทำให้" ๓ ชนิด คือ

๒.๑.๒.๑ คำ "ให้" ที่แสดงการิตวาจกที่มีความหมายว่า "ทำให้"

ต่างกับความหมายของ "ให้" ที่เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่ามอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นของตนแก่
อีกผู้หนึ่ง ดร. บรรจบกล่าวว่า "ให้" ที่แสดงการิตวาจกที่มีความหมายว่า "ทำให้"

นี้ อาจหมายรวมทั้ง "ทำกริยาบางอย่างแก่อีกฝ่ายหนึ่งทั้งทางดีและไม่ดี" ความแตกต่างนี้
อาจสังเกตได้จากตำแหน่งของ "ให้" คือ

ก. "ให้" อยู่หน้ากริยาแท้ หมายความว่า "ทำให้" คือทำให้กรรมที่ตามหลัง
แสดงกริยาในลักษณะที่ประธานของกริยา "ให้" อนุญาต บังคับ หรือ ใช้ เช่น

คนให้แม่จับหนู (ใช้)

พ่อให้ลูกไปเที่ยว (อนุญาต)

ครูให้นักเรียนทำเวร (บังคับ)

ข. "ให้" ที่อยู่หลังกริยาแท้ และมีความหมายว่า "ทำให้" ต้องมีคำกริยาหรือ
วิเศษณ์แสดงผลตามมาด้วย เช่น กินให้เกลี้ยง ซื้อให้หมด เดินให้ถึง "ให้" ลักษณะนี้มีความหมาย
ว่า กินให้เกลี้ยง ซื้อให้หมด ในกรณีนี้ "ทำให้" หรือ "ให้" มีความหมายเท่ากับ "จน"

^๑บรรจบ พันธุเมธา, ลักษณะภาษาไทย, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
๒๕๒๑), หน้า ๑๗๑-๑๗๔.

เช่น กินทำให้เกลี้ยง มีความหมายเหมือนกับ กินจนเกลี้ยง

๒.๑.๒.๒ คำกริยาที่มีความหมายว่า "ทำให้เกิด"

ดร. บรรจบ กล่าวถึงการแสดงวาทกรรมว่า บางครั้งการแสดงการิตวาจกนั้น ไม่จำเป็นต้องมีคำ "ให้" อยู่ในประโยค แต่ดูความของกริยานั้น ๆ ก็รู้ได้เองว่าแสดงการิตวาจกอันเป็นผลให้ประโยคเป็นประโยคการิต คำกริยาที่มีความหมายว่า "ทำให้เกิด" นั้น ได้แก่

กรอก เช่น กรอกยา คือ ทำให้ยาหรือสิ่งที่เป็นของเหลวเข้าไปในที่ที่มีช่องแคบ
 ชักไว้ - ชัก คือ ทำให้ค้างไว้ ทำให้ไม่ไหล
 เท - ทำให้ของเหลวไหล หรือ ตกลงอย่างนี้
 ทิ้ง - ทำให้ทิ้ง ทำให้พัง ทำให้หมดสิ้นไป
 ปรุ - ทำให้เป็นรู ๆ

๒.๑.๒.๓ กริยาวลีที่แสดงความหมายเป็นการิต

*นอกจากคำ "ให้" ซึ่งมีความหมาย "ทำให้" และคำกริยาที่มีความหมายในตัวเองว่าทำให้เกิดกริยานั้น ๆ แล้ว ดร. บรรจบยังกล่าวถึงกลุ่มคำที่มีความหมายเป็นการิต (ทำให้) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายจำเพาะเป็นที่รู้จักกัน เช่น

ไปดูหมอ ที่จริงคือ ให้หมอดูดูโชคชะตาให้ตน

ไปตรวจโรค ที่จริงคือ ให้หมอยาตรวจโรคให้ตน

ไปตัดเลื้อทำผม ที่จริงคือ ให้ช่างตัดเลื้อให้ช่างทำผมให้ตน

คำกริยา "ให้" ที่อยู่หน้ากริยาเท่านั้น อาจเทียบได้กับคำกริยาการิตชนิดที่แสดงเหตุการณ์ทั้งที่เป็นสาเหตุและที่เป็นผล ซึ่งเกิดในประโยคซับซ้อนในวิธานิพนธ์ฉบับนี้ เช่น "ครูให้นักเรียนทำเวร" ส่วนคำว่า "ให้" ที่อยู่หลังคำกริยาแท้และต้องมีคำกริยาหรือวิเศษณ์แสดงผลตามมาด้วย เช่น กินให้เกลี้ยง ซื้อให้หมด นั้น ในวิธานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่ศึกษา เนื่องจากว่าประกอบขึ้นด้วยเหตุการณ์มากกว่า ๒ เหตุการณ์ เช่น กินให้เกลี้ยงในประโยค "เขาจะกินข้าวให้เกลี้ยง" มี ๓ เหตุการณ์ คือ เขากินข้าว เขาทำให้ข้าวเกลี้ยง และ ข้าวเกลี้ยง

ส่วนคำกริยาที่มีความหมายว่า "ทำให้เกิด" นั้น ถือว่าเป็นคำกริยาการิตชนิดที่แสดง แต่เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุ ซึ่งเกิดในประโยคโครงสร้างความเดียวในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เช่น ปูรุ กรอก ทำลาย เนื่องจากว่าคำกริยาเหล่านี้ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของคำนาม ซึ่งเป็น ผลจากการกระทำของกริยา เช่น เขาปูกะระดาษ มีการเปลี่ยนแปลงสภาพของกระดาษซึ่งมีความหมายว่า เขาทำให้กระดาษเป็นรู ๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ คำกริยาธรรมดาที่มีความหมายเป็นกากริต ซึ่ง ดร. บรรจบกล่าวว่าเป็น คำที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษ เช่น ไปตุหมอ ไปตรวจโรค นั้น ในวิทยานิพนธ์นี้จะไม่ศึกษาเพราะ เป็นกริยาวลีและเป็นสำนวน

๒.๑.๓ อรทัย เดชธำรง

ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "หน้าที่ของคำ "ให้" ในภาษาไทย"^๑ อรทัยได้กล่าวถึง หน้าที่ของคำ "ให้" ว่าเป็นคำกริยากรรมเหตุกัต (Causative Transitive Verb) โดยอธิบายว่า คำกริยากรรมเหตุกัตมีลักษณะเหมือนคำกริยากรรม คือ มีอนุพากย์นาม ๑ อนุพากย์ตามหลังได้ แต่มีลักษณะที่ต่างกัน คือ คำกริยากรรมเหตุกัตจะไม่อนุญาตให้มีเพียงคำนาม ๑ คำตามหลังได้ เช่น " *นิคให้น้อง" แต่คำกริยากรรมจะมีเพียงคำนาม ๑ คำตามหลัง เท่านั้นก็ได้ เช่น "แดงกินข้าว"

อรทัยกล่าวถึง คำกริยา "ให้" ในประโยค "นิกให้น้องนอน" และ "อนุญาต" "ตั้งใจ" ว่าเป็นคำกริยากรรมเหตุกัต เพราะกริยาเหล่านี้มีลักษณะที่จะต้องปรากฏในประโยค ชับซ้อนซึ่งมีอนุพากย์ตามหลัง ๑ อนุพากย์เสมอ

คำกริยากรรมเหตุกัตของอรทัย ก็คือ คำกริยาการิตที่ปรากฏในประโยคชับซ้อนนั่นเอง

^๑อรทัย เดชธำรง, "หน้าที่ของคำ "ให้" ในภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญา มหาบัณฑิต แผนกภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๘๐-๘๔.

๒.๑.๔ รัศมี วิจิตวาทการ

รัศมีได้ศึกษาเกี่ยวกับคำกริยาการิตในหนังสือ "Syntax and Semantics"^๑ โดยใช้เรื่องของความบังเอิญ (inadvertance) เป็นเครื่องกำหนดประเภทย่อยของประโยคการิตประเภทหนึ่ง คือประเภทซึ่งแสดงเหตุการณ์ทั้งที่เป็นสาเหตุและที่เป็นผลครั้งเดียวในประโยค

รัศมีเลือกศึกษาเฉพาะคำกริยาการิตเพียง ๓ คำ การิตประเภทดังกล่าวนี้ คือ

๑. สักกะทำระจกแตก
๒. สักกะให้เด็กวิ่ง
๓. สักกะทำให้เก้าอี้ล้ม

ประโยคทั้งสามนี้ต่างกันที่ความหมายของคำกริยา "ทำ" "ให้" และ "ทำให้" ในแง่ของความบังเอิญ กล่าวคือ

สักกะทำระจกแตก คำกริยา "ทำ" มีความหมายบอกความบังเอิญหรืออุบัติเหตุ

สักกะให้เด็กวิ่ง คำกริยา "ให้" บอกความตั้งใจทำให้บังเกิดผล

สักกะทำให้เก้าอี้ล้ม คำกริยา "ทำให้" มีความหมายเป็นกลางในแง่ของความตั้งใจ

รัศมีชี้ให้เห็นว่า ความบังเอิญซึ่งแฝงอยู่ในความหมายของคำกริยาเท่านั้น ชี้บ่งหน่วยที่สามารถเกิดกับคำกริยาทั้ง ๓ คำข้างต้นนี้ต่าง ๆ กัน เช่น

๒.๑.๔.๑ การเกิดกับคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความตั้งใจ

คำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความตั้งใจ (intent) สามารถเกิดในโครงสร้างของประโยค

^๑Rasmi Vichit-Vadakan, "The Concept of Inadvertance in Thai Periphrastic Causative Construction" in Syntax and Semantics: The Grammar of Causative Constructions 6, ed. Masayoshi Shibatani, (New York: Academic Press, 1976), pp. 456-76.

การิต ๒ ชนิดเท่านั้น คือ โครงสร้างประโยคการิตที่มีคำกริยา "ให้" และ "ทำให้" ส่วน
 ประโยคการิตที่มีคำกริยา "ทำ" ไม่สามารถจะเกิดร่วมกับคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความ
 ตั้งใจได้ เนื่องจากคำกริยา "ทำ" นั้น แสดงความบังเอิญในตัวของมันเอง เช่น

๑. *สักกะทำระจกแตกโดยตั้งใจ
๒. สักกะให้เด็กวิ่งโดยตั้งใจ
๓. สักกะทำให้เก๊าฮัลล์มโดยตั้งใจ

ประโยคที่ ๑ ถือว่าเป็นประโยคที่ผิด ส่วนประโยคที่ ๒, ๓ เป็นประโยคที่ถูก
 ในทางตรงกันข้าม คำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงว่าเกิดโดยบังเอิญ หรือ เป็นอุบัติเหตุสามารถเกิดกับ
 คำกริยาที่มีความหมายเป็นกลาง เช่น "เขาทำให้เก๊าฮัลล์มโดยไม่ตั้งใจ" ได้ แต่ไม่เกิดกับ
 คำกริยาการิตที่แสดงความตั้งใจ คือ "*เขาให้เด็กวิ่งโดยไม่ตั้งใจ"

๒.๑.๔.๒ การเกิดกับคำช่วยหน้ากริยา

คำกริยาทั้งสามคือ "ทำ" "ให้" และ "ทำให้" สามารถเกิดกับหน่วยคำช่วยหน้า-
 กริยาได้ทั้งสามคำ แต่ก็มีความหมายต่างกันออกไป เช่น เมื่อเกิดกับคำช่วยหน้ากริยา "จะ"^๑
 เช่น

- เขาจะทำผู้หญิงเจ็บ
- เขาจะให้ผู้หญิงเจ็บ
- เขาจะทำให้ผู้หญิงตกน้ำ

รัศมีอธิบายว่าคำกริยา "ทำ" ที่แสดงความบังเอิญนั้น จะให้ความหมายว่าเป็นการเดา
 หรือทาย เมื่อเกิดหลังคำช่วยหน้ากริยา "จะ" ส่วนคำกริยา "ให้" และ "ทำให้" นั้น จะ
 ให้ความหมายได้ ๒ อย่างคือ เป็นการเดาหรือทาย และเป็นการตั้งใจเมื่อเกิดหลังคำช่วย-
 หน้ากริยา "จะ"

นอกจากคำช่วยหน้ากริยา "จะ" แล้ว รัศมียังยกตัวอย่างคำช่วยหน้ากริยาอีก
 คือ "ควรจะ" "ต้อง" และ "กำลัง"

๒.๑.๔.๓ การทำเป็นประโยคคำสั่ง

รศมีเห็นว่าประโยคที่มีคำกริยา "ให้" และ "ทำให้" สามารถทำเป็นประโยคคำสั่งได้ เช่น

ให้สักกะยีนขึ้นลิ

ทำให้สักกะประหลาดใจลิ

แต่โครงสร้างประโยคที่มีคำกริยา "ทำ" เมื่อทำเป็นประโยคคำสั่งแล้ว จะเป็นประโยคที่ผิด เช่น "*ทำโต๊ะขาหักลิ"

รศมีอธิบายว่าการที่จะทำให้การออกคำสั่งมีความหมายนั้น ผู้ที่รับคำสั่งจะสามารถทำตามคำสั่งนั้นได้ ในโครงสร้างของประโยคที่มีคำกริยา "ทำ" เรื่องของความบังเอิญในตัวของมันเองแสดงให้เห็นว่าไม่สามารถบังคับได้ ดังนั้นจึงทำเป็นประโยคคำสั่งไม่ได้

สิ่งที่รศมีใช้ในการอธิบายคำกริยาการิตเหล่านี้คือ ความบังเอิญโดยกำหนดให้คำกริยาการิต "ทำ" แสดงความบังเอิญ "ให้" แสดงสาเหตุที่มีความตั้งใจ และ "ทำให้" มีความหมายเป็นกลางในแง่ของความตั้งใจ ซึ่งในการอธิบายนั้น การใช้เพียงแต่เรื่องของความบังเอิญมาอธิบายก็ทำไม่ได้เสมอไป เช่น ในเรื่องของการทำเป็นประโยคคำสั่ง รศมีบอกว่าถ้านำประโยคที่มีคำกริยาการิต "ทำ" มาทำเป็นประโยคคำสั่ง ก็จะได้ประโยคที่ผิดเนื่องจากคำกริยา "ทำ" แสดงความบังเอิญนั้นไม่จริงเสมอไป เนื่องจากว่าเราสามารถจะยอมรับว่าประโยคคำสั่งที่ว่า "ทำเรื่องนั้นให้เจียบนะ" เป็นประโยคที่ถูกต้อง

๒.๒ สรูปการศึกษา เรื่องการิตในภาษาไทย

การศึกษาคำกริยาการิตในภาษาไทยนั้น พอจะสรุปได้ว่าแบ่งออกเป็น ๒ แบบ คือ

๒.๑.๑ การศึกษาคำกริยาการิตที่เป็นคำกริยาของประโยคหลักในประโยคซับซ้อน ซึ่งผู้ศึกษาเรื่องนี้ มีดังนี้ คือ

✓ พระยาอุปกิตศิลปสาร ศึกษาถึงการิตการกซึ่งเป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้
ในประโยค และต้องอยู่หลังบุพบท "ยัง" หรือหลังคำกริยานุเคราะห์ "ให้" เช่น
"ครูให้ศิษย์อ่านหนังสือ" สรุปว่า พระยาอุปกิตศิลปสารพิจารณาว่าประโยคใดเป็นประโยค
การิตโดยดูจากคำกริยานุเคราะห์ "ให้" และคำนามซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ในประโยค

ดร. บรรจบ ศึกษาถึง การิตวาก หรือ คำกริยาที่บอกกว่าคำนามเป็นการิตการก
หรือผู้รับใช้ ได้แก่ คำกริยา "ให้"

อรรถย เดชธำรง ศึกษาหน้าที่หนึ่งของคำว่า "ให้" ซึ่งเขาถือว่าเป็นคำสรรกรม เหตุกัต
(causative transitive verb) กริยาชนิดนี้จะต้องมีอนุพากย์นามตามหลัง ๑ อนุพากย์
เสมอ

อาจกล่าวได้ว่าทั้งสามท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับคำกริยาการิต แต่มิได้ศึกษาโดยตรง
และคำกริยาการิตที่ศึกษาก็มีเพียงคำเดียวคือ คำกริยา "ให้"

๒.๒.๒ ผู้ที่ศึกษาเรื่องชนิดของคำกริยาการิต

รัศมี วิจิตวาทการ ศึกษาคำกริยาการิต ๓ คำ คือ คำกริยา "ทำ" "ให้" และ
"ทำให้" และศึกษาถึงความแตกต่างของคำกริยาทั้งสามคำ โดยใช้เรื่องของความบังเอิญ
เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความแตกต่าง สรุปได้ว่า รัศมีศึกษาเฉพาะความแตกต่างของคำกริยา
การิต ๓ คำ และกำหนดประเภทออกเป็น ๓ ชนิด

๒.๓ การศึกษาเรื่องการิตในภาษาอังกฤษ

การศึกษาเรื่องการิตในภาษาอังกฤษนั้น เป็นที่สนใจในหมู่นักภาษาศาสตร์โดยทั่วไป
นักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการิตในภาษาอังกฤษที่จะยกมากล่าวมีดังนี้

๒.๓.๑ เจ เอ็ม แอนเดอร์สัน^๑ (J.M. Anderson) ได้ศึกษาเรื่องคำกริยา

^๑John M. Anderson, The Grammar of Case Towards a Localist Theory,
(Cambridge University Press, 1971), pp. 64-77.

การริตว่าเป็นคำสรรกรมกริยาชนิดหนึ่งซึ่งต่างจากคำสรรกรมกริยาธรรมดา คือ เมื่อคำกริยาการริตเกิดในประโยคแล้ว จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพของกรรรม ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำนั้น ๆ ของประธาน เช่น "เขาทำลายหนังสือ" คำกริยา "ทำลาย" นั้น แอนเตอร์สันอธิบายว่าเป็นคำกริยาการริต เนื่องจาก "หนังสือ" ซึ่งเป็นกรรรมมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไป ส่วน "เขาอ่านหนังสือ" คำกริยา "อ่าน" เป็นคำกริยาสรรกรมธรรมดา ไม่ได้เป็นการริต เนื่องจาก "หนังสือ" ไม่มีการเปลี่ยนแปลงสภาพแต่อย่างใด

แอนเตอร์สันยังได้กล่าวว่าคำกริยาที่เมื่อเกิดในประโยคแล้ว แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพของกรรรม หรือกริยาการริตนี้มีหลายคำที่มีคำกริยาอกรรรมที่พ้องรูปพ้องเสียงเป็นคู่ เช่น

The landscape has changed.

They have changed the landscape.

แต่ก็มีบางคำที่ไม่มีคำกริยาอกรรรมมาเป็นคู่ เช่น

Bill died.

John killed Bill.

คำกริยาที่มีลักษณะเช่นนี้ทั้งหมด แอนเตอร์สันถือว่าเป็นคำกริยาการริต

๒.๓.๒ ชิบาตานี^๑ (Shibatani) ศึกษาถึงประโยคการริต ๒ ชนิด คือ

๒.๓.๑.๑ ประโยคการริตที่ทั้งเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุและที่เป็นผลปรากฏรูป (Productive Causative Sentence) ประโยคการริตชนิดนี้มีลักษณะเป็นประโยคซับซ้อน เช่น

^๑Masayoshi Shibatani, "The Grammar of Causative Constructions: A Conspectus" in Syntax and Semantics: The Grammar of Causative Constructions 6, ed. Masayoshi Shibatani (New York: Academic Press, 1976), pp. 1-39.

John caused Harry to die.

Tommy made her cry.

๒.๓.๑.๒ ประโยคการิตที่เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุเท่านั้นปรากฏรูป เป็น
ประโยคความเดียว เช่น

John killed Harry.

I opened the door.

๒.๓.๓ แมคคอว์ลีย์^๑ (McCawley) เป็นผู้ศึกษาไวยากรณ์ทางด้านอรรถศาสตร์ เขามีความเห็นขัดแย้งกับพวกที่ศึกษาไวยากรณ์ปริวรรต (Transformationalist) ซึ่งเชื่อว่ามิกฎ ๒ กฎที่เชื่อมโครงสร้างผิว (Surface structure) เข้ากับโครงสร้างทางความหมาย (Semantic structure) นั่นคือ

๑. กฎการตีความหมายซึ่งเชื่อมโครงสร้างลึกเข้ากับโครงสร้างทางความหมาย
๒. กฎปริวรรต ซึ่งเชื่อมโครงสร้างลึกเข้ากับโครงสร้างผิว

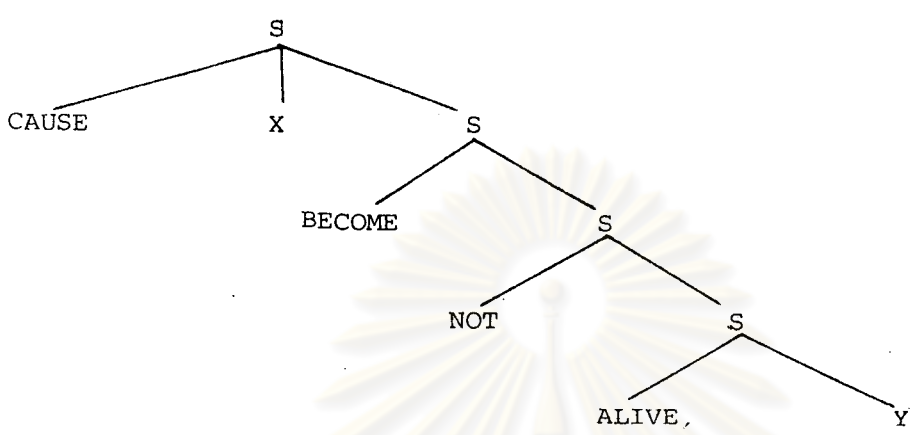
แมคคอว์ลีย์เชื่อว่า

๑. โครงสร้างลึกของประโยคกับโครงสร้างลึกทางความหมาย เป็นรูปเดียวกัน
๒. กฎที่เชื่อมโครงสร้างลึกทางความหมายเข้ากับโครงสร้างผิวมีเพียงกฎเดียว คือ กฎปริวรรต

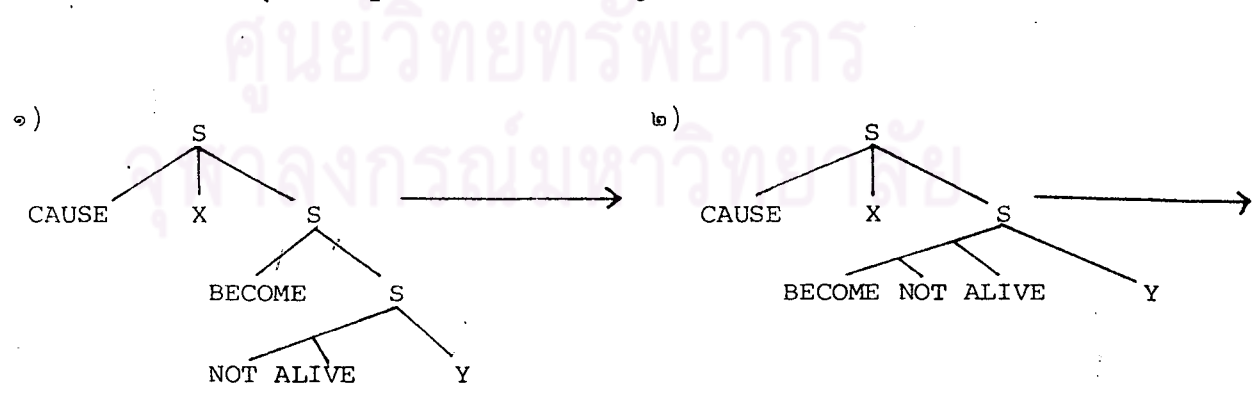
ในการศึกษา^๑ แมคคอว์ลีย์ได้ศึกษาถึงประโยคการิต เช่น "x killed y." (xฆ่า y) ซึ่งเขากล่าวว่า เป็นประโยคที่ประกอบด้วยหน่วยผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ๒ หน่วย (๒ participants) คือ ผู้ที่ทำให้เกิดสาเหตุ และ ผู้รับผลจากการกระทำ เขา

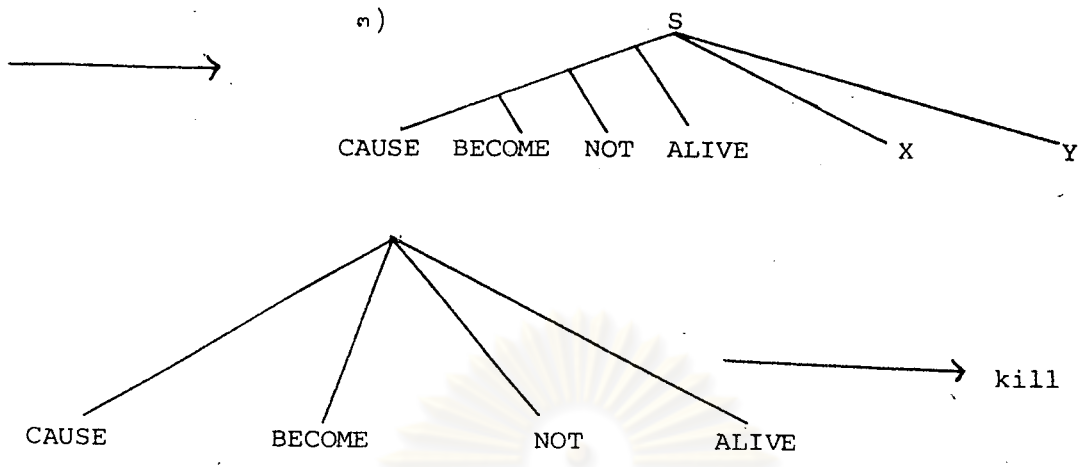
^๑J.D. McCawley "Lexical insertion in a transformation grammar without deep structure," Papers from the fourth regional meeting of Chicago Linguistic Society, 1968, pp. 71-80.

ได้แสดงถึงโครงสร้างลึกของคำกริยาที่อยู่ในประโยคก่อนที่จะแปลออกมาได้ว่า "kill" ดังนี้

โครงสร้างนี้มีผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ๒ หน่วย คือ x และ y และมีส่วนแสดงเหตุการณ์ (predicate) คือ CAUSE BECOME NOT ALIVE ซึ่งเป็นอรรถลักษณะ (Semantic features) ไม่ใช่ศัพท์ เมื่ออรรถลักษณะเหล่านี้ที่อยู่ในโครงสร้างลึกผ่านกฎต่าง ๆ มาถึงกฎยกอรรถลักษณะแสดงเหตุการณ์ (predicate raising) ก็มารวมกันเป็นกลุ่มและเมื่อมีความหมายตรงกับคำศัพท์ใด ก็เอาศัพท์นั้นมาแทนได้ เช่น CAUSE BECOME NOT ALIVE ก่อนที่จะใช้คำ kill แทนลงในโครงสร้างของคำกริยา CAUSE, BECOME, NOT และ ALIVE มารวมกันเป็นกลุ่มโดยอาศัยกฎปริวรรตแบบต่าง ๆ เช่น การยกอรรถลักษณะแสดงเหตุการณ์ (predicate raising) ในตอนที่ ๓ ข้างล่าง

แต่ถ้าไม่ได้ผ่านกฎอรรถลักษณะแสดงเหตุการณ์ โครงสร้างลิกจะเป็นเหมือน
 ๒) ข้างบน และ BECOME NOT ALIVE เป็นอรรถลักษณะที่แทนด้วย die ได้ ดังนั้น
 ก็จะได้ประโยคที่ว่า x caused y to die.

กล่าวได้ว่า การศึกษาเรื่องประโยคการิตของแมคคอว์ลีย์ เป็นการศึกษาทางด้าน
 ความหมาย โดยการศึกษาเริ่มต้นจากความหมายในโครงสร้างลิก คำศัพท์ต่าง ๆ นั้นอยู่ใน
 โครงสร้างผิว และจะนำเข้าไปติดในโครงสร้างได้ก็ต่อเมื่อ หน่วยความหมายในโครงสร้าง
 ลิกผ่านกฎปริวรรตต่าง ๆ ซึ่งจัดอรรถลักษณะเหล่านั้นให้อยู่ในลำดับและกลุ่มที่พร้อมจะแทน
 ด้วยหน่วยคำ

๒.๔ คำจำกัดความของคำกริยาการิต

จากการศึกษาเรื่องการิตทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำให้สรุปได้ว่า คำกริยา
 การิตจะต้องเกิดในโครงสร้างของประโยคซึ่งมีเหตุการณ์ ๒ อย่างเกิดขึ้นเป็นอย่างน้อย
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเป็นเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุ (causing event) ส่วนเหตุการณ์ที่เกิด
 ที่หลัง คือ เหตุการณ์ที่เป็นผลจากสาเหตุ (caused event) ซึ่งการเกิดของเหตุการณ์หลัง
 ขึ้นอยู่กับการเกิดของเหตุการณ์แรก เช่น

เขาม่าเธอ
 เขาน้องร้องไห้

เขาเปิดประตู

ฉันให้เขากินข้าว

จากความหมายของตัวอย่างประโยค จะเห็นได้ว่าต้องมีเหตุการณ์ ๒ เหตุการณ์
ในประโยค และโครงสร้างของประโยคอาจเป็นประโยคความเดียวหรือประโยคซับซ้อนก็ได้

คำกริยาการริตที่เกิดในประโยคความเดียว มีข้อสังเกตว่ามีลักษณะเหมือนกับคำกริยา
ในประโยคความเดียวธรรมดา แต่ลักษณะซึ่งทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างประโยคความเดียว
ที่เป็นกริยาริตกับประโยคความเดียวธรรมดามีอยู่ ๒ อย่าง คือ

๑. คำกริยาที่เกิดในประโยคกริยาริตที่เป็นประโยคความเดียว จะสามารถถามคำถาม
ว่า "เขาทำอะไรกับคำนาม?" ได้ เช่น

เขาทำอะไรกับประตู

คำตอบคือ

เขาเปิดประตู

แต่ประโยค

"เขาอ่านหนังสือ" จะถามว่า "*เขาทำอะไรกับหนังสือ" ไม่ได้

๒. คำนามที่มีการก เป็นผู้รับสภาพของคำกริยาการริตที่เกิดในประโยคความเดียว
ต้องมีการเปลี่ยนแปลงสภาพ (change of state) ผ่งอยู่ เช่นในประโยค "เขาเปิดประตู"
ผู้รับสภาพ "ประตู" ผ่านการเปลี่ยนแปลงสภาพมาเป็นสภาพ "เปิด" แต่ในประโยค
"เขาอ่านหนังสือ" ผู้รับสภาพ "หนังสือ" ไม่ได้แสดงการเปลี่ยนแปลงสภาพแต่อย่างใด

* ดังนั้น คำกริยาการริตคือ คำกริยาที่เมื่อปรากฏในประโยคแล้ว จะทำให้เห็น
ความหมายของเหตุการณ์ ๒ เหตุการณ์ คือ เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุซึ่งเกิดขึ้นก่อน และ
เหตุการณ์ที่เป็นผลซึ่งเกิดทีหลัง ไม่ว่าโครงสร้างของประโยคที่คำกริยาการริตเกิดจะมีโครงสร้าง
ของประโยคความเดียวหรือประโยคซับซ้อน